

CHƯƠNG I

Lục Nhã Tịnh tay cầm túi xách đang lang thang trên phố. Chiều nay thật nóng, nắng chói chang, nắng oi nồng gay gắt. Mới đi ngoài phố một lúc mà trên người nàng mồ hôi vã ra như tắm. Thời tiết này không phải dành cho việc bát phố, thế mà không hiểu sao phố xá lại cứ tràn ngập người là người Người nọ chen lấn người kia, họ chen chúc nhau giữa phố phường đông đúc. Hình như ai cũng muốn trốn chạy cái không khí căng thẳng nặng trĩu nặng chịch trong nhà. Phải chăng ở nhà họ cũng có một bà mẹ kể còn hết sức son trẻ như gia đình của Nhã Tịnh? Mỗi lần nghĩ đến Lý Man Như là Nhã Tịnh lại thấy khó chịu

Man Như, một cô gái thông minh con nhà giàu, nhạy bén trước cuộc sống, tế nhị trong giao tiếp, lại xinh đẹp nữa, nghĩa là một cô gái có đầy đủ điều kiện để sống an nhàn và hạnh phúc. Vậy mà, không hiểu sao, trên đời này trai tráng lịch lãm xứng đôi vừa lứa không thiếu gì, nàng lại không màng đến, lại khư khư cương quyết chọn cha của Nhã Tịnh làm chồng. Quan niệm tình ái của thời đại đã thay đổi rồi ử

Nhã Tịnh không thể không thừa nhận một điều là cha nàng tuy tuổi trên bốn mươi nhưng tướng tá cao lớn trông vẫn còn trẻ trung phong độ. Mới nhìn nhiều người tưởng ông chỉ trên ba mươi là cùng. Ông là một trung niên vững vàng trong sự nghiệp, là một người đàn ông giàu kinh nghiệm sống... mà đẹp trai nữa, làm gì Man Như lại không xiêu lòng. Xiêu lòng đến độ cả gia đình cô phản đối, khổ sở về mối quan hệ này Nhưng mặc, Man Như vẫn về với nhà họ Lục.

Đối với ông Lục Sĩ Đạt, cha của Nhã Tịnh, thì đây là mùa xuân thứ hai của ông. Tình yêu đầu đã khép kín tám năm sau khi mẹ Nhã Tịnh qua đời sau một tai nạn xe cộ. Mỗi tình thứ hai tuy không sôi nổi như thời trai trẻ, nhưng lại ướp đầy mật ngọt hương hoa

Ai cũng vui cũng mừng cho ông, chỉ có Nhã Tịnh, cô con gái cưng của ông là buồn phiền. Căn nhà ấm cúng của hai cha con bỗng nhiên có thêm “má nhỏ”. Man Như nhỏ đến độ không đáng làm chị của Nhã Tịnh. Trên cách xưng hô, Nhã Tịnh không biết gọi Man Như là gì, cuối cùng chỉ còn cách nói “trông”. Lúc có mặt cha, Nhã Tịnh càng khó xử hơn, trong khi Man Như lại rất tự nhiên nhiều lúc còn âu yếm thân mật với ông Sĩ Đạt trước mặt Nhã Tịnh, làm nàng khó chịu vô cùng. ông Sĩ Đạt nhìn thấy thái độ không bằng lòng của con gái nên cũng hơi ngượng.

Bây giờ Nhã Tịnh hiểu ra một điều, đó là những tháng ngày cha con san sẻ tình thương cho nhau đã mất, đã đi vào quá khứ. Sự có mặt của Man Như làm cho Nhã Tịnh như thừa thãi và ngôi nhà không còn là tổ ấm của riêng nàng.

Nhã Tịnh không giận cha cũng không giận Man Như, nàng hiểu là mỗi người đều có số phận riêng và không ai có thể chống lại Nhã Tịnh buồn cha với

Man Như, nhưng nàng biết là cả hai lúc nào cũng cố làm cho nàng vui, họ tìm mọi cách để lấy lòng nàng.. nhưng không cách gì có thể xoá được mọi mất mát buồn đau trong lòng Tịnh.

Còn hôm nay chuyện gì đã xảy ra

Nhã Tịnh dừng lại trước khung kính cửa gian hàng trưng bày “mode”. Nhã Tịnh nghiêng đầu ngắm, bên trong khung kính có chiếc túi xách bằng vải thô, giống chiếc túi xách ở tay nàng đang cầm, chiếc túi rất hợp với bộ quần áo nàng đang mặc. Nhã Tịnh thấy cảm ơn sự thành công về sự nghiệp của cha Sự thành công đó đã mang lại cho nàng đủ thứ vật chất, nhất là trang phục thời thượng. Vâng, phải cảm ơn! Nhã Tịnh cẩn nhẹ môi rồi quơ chiếc túi xách dài dây đang xách trên tay ra sau lưng, nàng giật mình vì nghe như có tiếng va chạm phía sau Nhã Tịnh quay lại, một thanh niên rất trẻ đang đứng phía sau lưng nàng. Nhã Tịnh định xin lỗi, nhưng lại thội Đản ông ngắm áo quần của phụ nữ làm gì vậy Và Nhã Tịnh nhớ, chuyện đã bắt đầu từ tủ trưng bày này

Cha sang Âu Châu một tuần, sáng nay mới về tới nhà. Vali vừa mở, như một thói quen, Nhã Tịnh xông tới bới lên chọn lựa Một chông áo mới và những vật dụng trang điểm linh tinh văng tứ tung, Nhã Tịnh mừng quá hét lên.

- Ô cha tuyệt quá! Cha có mắt tinh đời, cha chọn hàng tuyệt quá!

Không khí đột ngột như đọng lại Nhã Tịnh ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng và thái độ bối rối của cha, cả Man Như đứng cạnh cũng ngượng nghịu và nàng chột hiệu...

Hôm nay không là hôm qua Năm nay đã khác với năm rồi, khác hẳn những năm trước... Khi cha đi công cán ở nước ngoài trở về, tất cả là của Nhã Tịnh. Còn bây giờ... Nhã Tịnh chột thấy đỏ mặt. Máu như dồn hết lên đầu Nhã Tịnh vội đứng dậy, nàng đẩy đóng áo quần qua bên, và chạy về phòng. Nhã Tịnh vẫn còn nghe tiếng cha đuổi theo sau:

- Nhã Tịnh tất cả là của con đây mà, con cứ chọn đi, cha cho con mà...

Nếu cha không giải thích một cách “đặc biệt” như vậy, thì Nhã Tịnh còn tin là trong đóng quần áo kia có một vài cái của mình, nhưng cha càng nói vậy, Nhã Tịnh càng thấy không muốn đụng đến những thứ đó. Bên cạnh đó còn có thái độ của Man Như Một thái độ chịu đựng, nhẫn nhục thấy ghét. Thái độ đó sẽ làm cha khó xử hơn.

Tóm lại ngôi nhà bỗng trở nên ngọt ngào.

Nhã Tịnh nhìn vào khung kính rồi lại thờ dài Cả một buổi chiều lang thang trên phố, không biết Nhã Tịnh đã thờ ra mấy lần. mặt trời đã xuống núi, bóng đen đang tràn lan. Nhã Tịnh ơ hờ lấy ngón tay vẽ bâng quơ trên khung kính, một cảm giác vô vị. Khung kính đang phản chiếu một khuôn mặt gầy với mái tóc dài và chiếc sơ mi ca rô Nhã Tịnh trừng mắt nhìn khuôn mặt trong gương. Khuôn mặt ấy vẫn tinh bạo Nhã Tịnh lại giật mình. Phía sau, hình như có một

khuôn mặt khác: Khuôn mặt đàn ông! Nhã Tịnh chợt nhớ lại người mà ban nãy khi quơ chiếc túi xách Nhã Tịnh đã lỡ tay đụng vào người anh ta Chắc anh ta đây! Nhưng Nhã Tịnh cũng thắc mắc, tại sao lại có thể có chuyện đàn ông mê trang phục đàn bà thế này? Đứng nhìn mãi không chịu bỏ đi Thời đại này, kẻ điên không thiếu, chắc anh chàng này cũng nằm trong số đó. Nhã Tịnh bắt đầu thấy mỗi chân. Như vậy thân kinh của ta hẳn kém. Thôi về thôi, không lẽ đứng ngắm mãi tới khuya

Nhã Tịnh quay lại, men theo con lộ Thành Độ Nàng tiếp tục bước những bước chân chậm rãi, không vội vàng. Chiếc túi xách mang trên vai như tuột xuống, Nhã Tịnh phải kéo lên. Đã đến cửa hiệu sách, trong khung kính đang bày quyển tiểu thuyết “Mùa xuân thứ hai”. Ô! Sao ta không mua tặng chả Nhã Tịnh dừng lại ngắm quyển sách. Một lần nữa, nàng lại giật mình, khuôn mặt thanh niên kia lại xuất hiện trong kính.

Ta bị theo dõi ử Nhã Tịnh tự hỏi rồi nhún vai, nhằm nhò gì. Ngay từ năm mười sáu tuổi, Nhã Tịnh đã bị đám con trai bu quanh. Kinh nghiệm cho Nhã Tịnh thấy là bọn tán gái ngoài đường thường không phải là hạng đứng đắn. Cái phương thức ghẹo gái đó bây giờ không còn hợp thời, xưa quá rồi Nhã Tịnh trừng mắt nhìn vào kính. Chọn làm rồi ông ơi!

Nàng lại tiếp tục bước. Nhưng bây giờ thì nàng đã để ý đến gã đàn ông theo sau Vâng, gã vẫn đeo theo, nhưng giữ đúng một khoảng cách nhất định. Nhã Tịnh cố ý bỏ qua một khúc quanh, rồi dừng lại Gã kia cũng đứng lại Vậy là rõ ràng. Nhã Tịnh bước nhanh hơn, đến đầu hẻm, nàng bẻ ngoặc vào, rồi tìm ngã khác bước ra Bước thêm mấy bước, Nhã Tịnh dừng lại Bóng gã thanh niên biến mất. Như vậy là ta đã làm cho hắn lạc hướng rồi

Nhã Tịnh băng qua đường, đến lộ Điện Ảnh. Ở đây đèn đuốc sáng choang. Thế này có lẽ đã khuya Gió bắt đầu lạnh và hơi nóng từ dưới đất bốc lên, Nhã Tịnh đã mỏi chân và hơi khát. Phía trước hình như có một nhà hàng Cây Hoa Thôi thì vào đây xài tiền vậy Tiền của cha, nhưng cũng là của tạ

Nàng bước vào nhà hàng, lựa một góc vắng ngồi xuống. Phòng ăn được trang trí quý phái Trên trần nhà, hàng trăm bóng đèn nhỏ thi nhau chiếu sáng, giống như những vì sao Nhã Tịnh liên tưởng đến quyển tiểu thuyết “Ngàn ánh đèn”. Nàng tựa người vào ghế, lấy thực đơn lên xem. Cuối cùng chọn được món súp đuôi bò, sà lách tươi, bíp téch hành tây, một tách cà phê, một bánh su kem... Gã bồi bàn nhìn Nhã Tịnh ngạc nhiên. Nhã Tịnh thản nhiên chống tay lên cằm, liếc nhanh về phía gã:

- Anh chưa hề thấy ai ăn nhiều thế này à?

Gã bồi bàn gãi đầu, cười duyên:

- Không phải Tôi chỉ hơi ngạc nhiên và mong là nhà hàng chúng tôi ngày nào cũng gặp thực khách như cô

Gã bồi bàn bỏ đi, Nhã Tịnh ngồi duỗi chân cho thoải mái, mắt ngược lên trần nhà. Hàng trăm ngọn đèn nhỏ thế này, mà sao bên dưới lại tối om, thế ánh sáng đi đâu cả vậy Nhã Tịnh ngẩn ngơ suy nghĩ. Tới lúc nàng nhìn xuống, thì giật nảy mình. Có một người đang ngồi cùng bàn ở phía đối diện với nàng.

Nhã Tịnh mở to mắt nhìn người đàn ông lạ, chưa kịp nói gì thì bồi bàn lại đến. Người đàn ông kia nói với bồi bàn:

- Cậu lại gặp thêm một người không thích ăn kiêng. Cho tôi phần ăn giống cô này đi nhé.

Sau khi bồi bàn bỏ đi, Nhã Tịnh ngồi thẳng lưng bắt đầu ngắm nghía gã đàn ông trước mặt. Nhã Tịnh không dám chắc hẳn có phải là chàng thanh niên đã theo dõi mình ban nãy trên đường phố không, vì trông anh chàng này có vẻ đáng hoàng hơn. Khuôn mặt khá dễ coi với sống mũi thẳng, mắt sâu và sáng, cằm rộng. Chàng mặc bộ âu phục màu nâu trang nhã, bên trong là chiếc áo sơ mi trắng, thắt cà vạt đen điểm vài chấm đỏ. Trông chàng khoảng hơn hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi là cùng, nhưng ở tuổi này cũng khá chững chạc để không còn đuổi theo con gái ngoài đường. Dáng dấp thì trông có vẻ là con nhà có giáo dục nghiêm chỉnh. Nhất là ánh mắt thật sáng biểu lộ sự thông minh và đôi lúc làm người đối diện phải bối rối... ánh mắt anh chàng đang tò mò nhìn Nhã Tịnh, chàng chẳng nói gì cả và Nhã Tịnh cũng ngồi im. Mãi đến lúc bồi bàn mang món súp đuôi bò ra, chàng mới mở miệng, giọng nói ấm cúng tỏ vẻ quan tâm:

- Suốt một buổi chiều cô đã đi gần hết các đường phố, có lẽ giờ này cũng đói và mệt lắm rồi, cô cứ dùng súp tự nhiên đi

à thì ra anh chàng này là người đã theo dõi ta cả buổi chiều nay Nhã Tịnh cảm thấy lòng vui vui nhưng nàng cũng làm bộ nghiêm hỏi:

- Vậy ra anh là người theo dõi tôi cách đây mười phút?

- Ừ đúng rồi

Chàng trả lời một cách thản nhiên như làm một điều hết sức bình thường. Nhã Tịnh hỏi tiếp:

- Thế anh bắt đầu đi theo tôi từ lúc nào

- Có lẽ từ lúc ba giờ hơn, lúc đó là lúc cô bước lên cầu Thiên Kiều chăm chú nhìn một biển quảng cáo bộ phim có tên là “Đời tôi chỉ yêu có một lần”. Tôi thấy cô bĩu môi thật ngộ nghĩnh. Tôi nghĩ chắc là tấm biển kia làm cô buồn cười và cô biểu lộ sự không lấy làm thích thú đó.

Nhã Tịnh ngạc nhiên mở to đôi mắt:

- Vậy là anh theo dõi tôi lâu lắm rồi mà tôi chỉ mới phát hiện ra Nhưng tôi thắc mắc không hiểu anh đi theo tôi làm chi và bây giờ lại vào đây nữa

- Tại vì tôi thấy cô bé có vẻ buồn chán, cô bé bước đi lang thang không định hướng nên...

Chàng thanh niên đột ngột chuyển sang đề tài khác:

- Ô cô có cần bỏ thêm tiêu vào súp không?

- Cám ơn, anh cứ để mặc tôi!

Nhã Tịnh cầm lấy hũ tiêu xịt xịt vào tô súp, nàng cảm thấy thật sự lúng túng, cái gã này ở đâu lạ hoặc khi không đến đây làm như là người quen của mình. Tịnh suy nghĩ mà tay cứ xịt tiêu vào tô súp mãi đến khi anh chàng đưa tay ngăn lại và đổi tô của mình sang cho Tịnh với nụ cười hiền:

- Xin lỗi nhé, tôi sợ cô bị sặc tiêu đấy

Nhã Tịnh đã không biết ơn còn vùng vằng:

- Trái lại tôi mong là anh sẽ chết sặc.

- Nếu tôi được chết sặc vì cô, tôi rất vui lòng, cô giận tôi ử

Anh chàng nói một cách bình thản và xé một miếng bánh mì phết bơ lên rồi nhìn Nhã Tịnh:

- Có ai nói cho cô biết là khi giận trông cô càng dễ thương hơn không?

- Có.

- Ai vậy?

- Thì anh vừa nói chứ ạ! Mà sao anh cứ nhìn tôi hoài vậy? Bộ tôi lạ lắm sao?

Nhã Tịnh vờ húp một muỗng súp vừa hỏi Anh chàng vẫn cười, nụ cười hồn nhiên thoải mái

- Cô cũng vui tính quá đi chứ, vậy mà tôi cứ ngại.

Nhã Tịnh thấy ngượng quá. Tại sao mình lại có thể ngồi ăn cùng bàn với một người con trai xa lạ? và còn cười nói huyền thuyên thế này! Nàng nhìn thẳng vào mắt anh hỏi:

- Đây là lần đầu tiên anh đi theo một người con gái

- Ừ đúng.

- Anh tưởng nói vậy là tôi tin ử

Anh ta lấy một miếng bánh mì khác phết bơ lên đưa cho Tịnh và nói:

- Tôi cũng không cần cô tin. Ăn một miếng bánh mì chứ?

Nhã Tịnh cầm lấy miếng bánh đưa lên miệng cắn, mắt vẫn không rời khuôn mặt ưa nhìn của chàng thanh niên giờ đây trở thành người quen. Trên gương mặt chàng, không có điểm nào đáng chê, trái lại là khác, vì thế Nhã Tịnh có muốn giận cũng thấy khó quá!

- Tôi cứ thắc mắc không hiểu anh đi theo tôi làm gì...

Nhã Tịnh hỏi xong lại hỏi hận, mình hỏi thế nhất định anh ta sẽ trả lời: bởi vì thấy cô đẹp, cô có vẻ cô đơn lạc lõng, cô có vẻ buồn nên... Nhưng Nhã Tịnh đã nhận được câu trả lời khác hẳn:

- Bởi vì thái độ lúc không hài lòng của cô, dáng đi ngoe nguẩy của cô và thói quen hất vó ra sau trông lôi cuốn nghịch ngợm làm sao ấy

- à anh đang tán tỉnh tôi đấy à?

- Tôi không hề tán tỉnh vì rõ ràng cô không đẹp lắm, lông mi không dài, miệng lại không được nhỏ lắm, cằm thì nhọn... Xem nào, cô chỉ có một đôi mắt thật đen...

Anh chàng dừng lại, tựa lưng ra sau rồi tiếp:

- Nhưng đôi mắt đó có đủ để đền bù những cái không đẹp khác.

Nhã Tịnh trừng mắt nhìn chàng quên cả ăn, chàng phớt tỉnh nói tiếp:

- Bây giờ đã là lúc chúng ta nên tự giới thiệu với nhau, dù sao cũng là người quen rồi mà.

Và chàng móc trong túi áo ra một tấm danh thiếp đặt trước mặt Nhã Tịnh. Nhã Tịnh nhìn phớt qua những dòng chữ:

TANG NHI HOÀN

Tổng giám đốc Công ty

Phát thanh Truyền hình Hoa Quảng

Điện thoại: xxxx

Tang Nhi Hoàn, cái tên thật kỳ cục, lại là tổng giám đốc công ty phát thanh truyền hình nữa chứ! Vậy là anh chàng định tìm người mẫu để làm quảng cáo đây Nhã Tịnh chợt phì cười làm Nhi Hoàn ngơ ngác.

- Tôi cười không được sao

Nhã Tịnh hỏi, Hoàn gật gù:

- Sao lại không được, chỉ tại lần đầu tiên thấy cô cười, tôi ngạc nhiên quá, sao cô có nụ cười hay quá vậy

Nhã Tịnh cười nhạt:

- Hay lắm à? Thế nụ cười của tôi có đẹp như Mona Lisa của Leonardo de Vinci không?

- Từ trước tới nay tôi vẫn không chấp nhận bức họa đó có nụ cười đẹp. Nụ cười của cô mới là đẹp đấy

Nhã Tịnh làm thỉnh cúi xuống ăn. Nàng thầm nghĩ rõ ràng anh chàng này không phải tay vừa Phải đề cao cảnh giác, hẳn đang giăng lưới, mắt hẳn lại biết

nói, cảm xúc khá phong phú... một nhân vật nguy hiểm đây... coi chừng... một con sói cao tay ẩn đang chực vồ mồi...

Hoàn cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng:

- Cô có thể cho biết quý danh?

Nhã Tịnh đáp lạnh lùng:

- Không được.

Hoàn gật gù:

- Đúng như điều tôi thầm nghĩ; thần hộ mệnh của cô đã cảnh giác cô, coi chừng hẳn không phải là người tốt, vì những người đàn ông mà tán gái ngoài đường, nói năng ba hoa không đầu không đuôi thường là những tay sờ khanh đều giả, nếu không thì cũng là những thằng điên. Tóm lại đó là những kẻ không đứng đắn phải không? Và cô, cô nên lánh xa những tay như vậy

Nhã Tịnh tròn mắt kinh ngạc:

- Anh có khả năng đoán mò như vậy à?

- Có gì khó đâu, bình thường thôi

- Anh có thể đọc được những gì người khác nghĩ trong đầu sao

- Đó không phải là điều cao xa lắm mà chỉ là sự suy luận bình thường. Vì nếu tôi là cô, tôi cũng không thèm để ý đến những kẻ tán tỉnh tôi ngoài đường phố.

Nhã Tịnh dẫn đo một hồi rồi hỏi:

- Thế ban nãy anh theo tôi để làm gì? Anh định chọn tôi làm người mẫu cho các phim quảng cáo của anh hay anh định làm áp phích? Tôi thì không đủ tư cách để lên màn ảnh đâu nhé.

Hoàn chăm chú nhìn Nhã Tịnh:

- Cô cho biết tên đi

- Không được.

- Cho biết cũng đâu có sao

- Không

- Cho biết đi mà.

Nhã Tịnh tròn xoe mắt:

- Anh này lạ ghê, tên của tôi thì đâu có quan hệ gì với anh mà sao anh cứ hỏi hoài

- Cái tên thì đương nhiên không quan trọng bằng con người. Nếu cô không nói thì tôi sẽ đặt cho cô một cái tên vậy: Tang Tang được không?

Nhã Tịnh kêu lên:

- Tang Tang? Tên gì lạ vậy

- Vì tôi họ Tang, tôi lại thấy tên Tang Tang cũng ngộ nghĩnh dễ thương đặc biệt là nó phù hợp với cái tính lí lắc của cô đấy chứ?

Nhã Tịnh càng thắc mắc:

- Tại sao tôi phải lấy họ của anh làm tên tôi

Nhã Tịnh có vẻ khó chịu, nàng nghĩ anh chàng này coi thường mình quá nên lắc đầu lia lịa:

- Tôi không chịu cái tên đó đâu!

- Nhưng tôi thì thích cái tên đó, tên đẹp quá đi chứ.

- Tùy ý anh muốn gọi tôi là gì cũng được, dù gì chúng ta cũng không còn gặp nhau lần thứ hai, tôi nghĩ như thế.

Nàng đẩy đĩa bíp- tách qua một bên, nàng không còn kiên nhẫn chờ bánh su kem nữa

- Anh làm tôi bực mình quá, tôi đi đây, nếu anh là người quân tử xin đừng theo tôi nữa nhé.

- Tôi không theo cô nữa đâu, nhưng cho cô biết ngày mai tôi vẫn sẽ ngồi ở đây chờ cô. Tôi mời cô dùng cơm tối mai, cũng giờ này.

Hoàn nói mắt vẫn chăm chú nhìn Nhã Tịnh.

- Tôi sẽ không đến.

- Tôi biết là cô sẽ đến.

- Không! Không! Không bao giờ!

Nhã Tịnh đứng dậy quảy chiếc túi xách tay lên vai dậm bước đi. Hoàn vẫn nói dịu dàng:

- Tùy ý cô, cô có quyền tự do không đến, còn tôi, tôi cũng có quyền tự do chờ đợi của tôi chứ?

- Thì anh cứ chờ đi, tôi không tới đâu

Nhã Tịnh nói xong vẫy tay kêu bồi đến tính tiền nhưng Hoàn lại nói:

- Cô không phải trả, tôi đã tính xong rồi

Nhã Tịnh quay lại nhìn Hoàn lần nữa, thật là một anh chàng dở hơi giọng nàng nghe không chút cảm tình:

- Cảm ơn nếu anh thích trả tiền thì đó là quyền của anh, càng đỡ tốn!

Nàng quay lưng lại nện gót giày tiến ra phía cửa Ra tới bên ngoài nàng còn nghe tiếng chào của Hoàn:

- Mai gặp nhé, Tang Tang!

Đúng là ra đường gặp quý! Nhã Tịnh rửa thơm và bước nhanh ra khỏi nhà hàng. Đi một đoạn khá xa rồi mà Nhã Tịnh vẫn còn cảm thấy như đôi mắt đầy sức quyến rũ của anh chàng vẫn đuổi theo nàng.

*****

Thật ra thì, Nhã Tịnh chẳng hề có ý muốn đến nhà hàng Cây Hoa lần nữa. Nàng cũng chẳng muốn gặp lại anh chàng điên điên tên Hoàn. Nếu như...

Cũng lại nếu như... Buổi sáng hôm ấy chẳng có chuyện bực mình xảy ra, để Nhã Tịnh tìm cơ lánh khỏi căn nhà ấm cúng và trở thành một kẻ lang thang ngoài đường.

Sau khi tốt nghiệp trường Cao Đẳng, Nhã Tịnh không tìm được việc làm thích hợp. Thời gian rỗi là rảnh rỗi. Thế là dẫu muộn đã trở thành thói quen của nàng. Sáng nay lúc thức giấc, vừa mở tủ áo ra, Nhã Tịnh mới thấy là, tủ áo của mình đầy những chiếc áo mới. Những chiếc áo mà cha mới mang từ Châu Âu về, Nhã Tịnh ngẩn người ra, Nhã Tịnh có cảm giác như bị bố thí. Ai cần cho những chiếc áo này. Những chiếc áo không phải thuộc về tả Mặc cảm tự ái và tủi thân như ngập đầy tim nàng. Đứng dậy, không cần suy nghĩ, Nhã Tịnh gom hết tất cả những món đồ mới đó sang phòng của cha và Man Như.

Cần phải nói rõ đầu đó một lần cho cận kề. Nhã Tịnh đã nghĩ như vậy. Giờ này chắc cha đã đến sở làm. Ta phải lợi dụng cơ hội tốt thế này để nói chuyện với Man Như. Phải rành mạch trình bày để cảm thông, để không khí gia đình này vẫn là mái ấm, để có thể tiếp tục sống chung chứ? Cửa phòng của cha và Man Như hơi khép hờ. Nhã Tịnh không gõ cửa, lặng lẽ mở cửa bước vào.

Nhưng làm sao Nhã Tịnh biết là hôm nay cha không đến sở? Làm sao Nhã Tịnh ngờ là lại bắt gặp Man Như đang khóc bù lu, khóc bù loả. Cha lại đang ôm Như trong lòng vỗ về như vỗ về trẻ thơ... Nhã Tịnh vừa đẩy cửa bước vào đã nghe cha nói:

- Tại anh cả thôi em đừng buồn... Em nghĩ xem, Nhã Tịnh bây giờ cũng hơn hai mươi rồi... Nó rồi sẽ lấy chồng...

Nhã Tịnh ném tất cả đồng áo mới xuống thảm. Tiếng động làm cha giật mình ngẩng lên. Khuôn mặt của cha từ buồn phiền trở thành giận dữ. Còn Man Như đang nhảy ra khỏi vòng tay của cha, để chạy vội vào phòng tắm. Cha Nhã Tịnh trừng mắt nhìn Nhã Tịnh, ông nói như hét:

- Tại sao vào phòng mà chẳng biết lịch sự, chẳng biết gõ cửa gì cả vậy?

Nhã Tịnh đứng đấy tròn xoe mắt nhìn chạ ông Lục Sĩ Đạt là một người cha tốt, nhưng rồi sẽ có một ngày, tình cha con cũng trở thành một gánh nặng cần

phải vứt bỏ. Vì ta không biết gõ cửa trước khi vào Vì ta đã trở thành nỗi bực mình... Nhã Tịnh lẳng lặng, quay lưng lại bước về phía cửa, nhưng ông Sĩ Đạt đã bước tới cản lại:

- Nhã Tịnh, bây giờ cha phải làm sao đây Cha phải làm sao con mới hài lòng chứ?

Nước mắt chảy dài xuống má. Nhã Tịnh tự nhủ, cha đã có một người nhiều nước mắt đủ rồi, không nên có thêm người thứ hai Nước mắt của ta giờ đây chả còn nghĩa lý gì. Nhã Tịnh ngẩng đầu lên, cố lấy giọng thật bình thản:

- Con sẽ cố gắng tìm được việc làm, hoặc lấy chồng trong một thời gian thật ngắn.

ông Lục Sĩ Đạt ngỡ ngàng:

- Cha đâu hề có ý định đó đâu

Nhã Tịnh nhún vai:

- Nhưng con biết là hiện cha đang ở trong trạng thái khó xử. Có lẽ định mệnh đã an bài như vậy, dù gì, thì cha cũng phải sống phần đời còn lại của cha với Man Như Còn con? Con cũng về với một người nào đó chưa biết. Vì vậy, cha cần đo an ủi Man Như ngay đi

Và Nhã Tịnh bỏ đi Lần này thì ông Sĩ Đạt không còn ngăn Nhã Tịnh lại nữa ông chỉ đưa mắt nhìn theo mãi đến lúc Nhã Tịnh ra ngoài cửa, ông mới nói với theo:

- Cuối tuần này ở câu lạc bộ có mở dạ hội Cha mong là có sự tham dự của con.

Nhã Tịnh vẫn thẳng lưng cất bước. Bao giờ cũng vậy, mỗi khi gặp điều gì không vui, hay căng thẳng là Nhã Tịnh có cảm giác cột sống của mình như hoá đá, một cảm giác của loài ốc sên gặp chuyện không hay thường rút đầu vào vỏ. Nhã Tịnh hiểu, câu lạc bộ mà cha tham dự, là một câu lạc bộ dành cho giới thượng lưu, trong đó có rất nhiều tay kinh doanh giỏi, độc thân... Cũng chính tại câu lạc bộ này, cha nàng, ông Lục Sĩ Đạt đã quen và yêu Man Như

Nhã Tịnh quay lại nhìn cha với nụ cười:

- Ở câu lạc bộ của cha có một ông Sĩ Đạt thứ hai không?

ông Sĩ Đạt tái mặt. Nhã Tịnh chợt thấy hối hận. Thật ra thì Nhã Tịnh không cố tình làm chạm tự ái cha Vâng nàng chỉ muốn nói cho đỡ bực. Nhã Tịnh cũng không muốn bị an bài Nhã Tịnh thở dài:

- Xin lỗi cha, nhưng cái gì con cũng muốn tự mình quyết định, con không muốn nhờ vả ai Thôi được rồi, con hứa sẽ đến, dù gì con cũng phải cố không để phiền cho ai cả, con sẽ tìm cho con một con đường.

- Nhã Tịnh!

Có tiếng cha gọi, nhưng Nhã Tịnh đã bỏ đi

Thế là, tối hôm ấy, Nhã Tịnh lại đến nhà hàng Cây Hoa

Nhã Tịnh đến Cây Hoa với mấy lý do Thứ nhất, Nhã Tịnh nghĩ đến anh chàng tên Hoàn kia dù sao cũng sáng giá, trong câu lạc bộ của cha chưa hẳn có tay nào hơn. Thứ hai, nếu thật sự Hoàn cần một người mẫu... Nhã Tịnh hỏi thử, có hợp hay không chuyện đó không cần biết. Nhưng dù sao có công ăn việc làm vẫn hơn là ăn không ngồi rồi! Thứ ba, rảnh rỗi cũng buồn, có Hoàn tán gẫu còn hơn. Thứ tư, từ hôm qua đến giờ Nhã Tịnh vẫn chưa hiểu được động cơ nào khiến Hoàn đeo mãi theo mình, thừa cơ hội này hỏi cho ra lẽ... Thứ năm... ôi, mặc kệ, lý do nào thì cũng mặc. Nhưng rõ ràng là anh chàng tên Hoàn điên điên này... cũng khá hấp dẫn chứ... Và Nhã Tịnh nôn nóng mong cho buổi chiều mau đến.

Lúc Nhã Tịnh bước vào nhà hàng Cây Hoa thì cũng là lúc nhà hàng đang đông ngẹt khách. Nhã Tịnh hướng mắt về phía góc cũ, đã thấy Hoàn có mặt ở đấy tự bao giờ. Anh chàng đang ngồi một mình với điều thuốc trên tay, thái độ bình thản. Hình như anh chàng biết chắc chắn là Nhã Tịnh sẽ đến. Nhã Tịnh chột thấy nóng mũi, nhưng nghĩ lại Dù gì thì ta cũng đã đến cơ mà. Và Nhã Tịnh thấy buồn cười làm sao! Lúc ấy Hoàn lịch sự đứng dậy chào:

- Ô! Cô bé đã đến, xin chào cô bé.

Nhã Tịnh đặt ví lên bàn, ngồi uống hai tay chống cằm, mắt xoe tròn nhìn Hoàn. Hôm nay Hoàn mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu đỏ, trông thật trẻ. Trẻ mà lại khỏe nữa

- Cô có cần súp đuôi bò với bíp- téch nữa không?

Hoàn hỏi, một cách tự nhiên, tự nhiên như đã quen thân lắm. Nhã Tịnh đưa mắt nhìn qua bàn bên cạnh. Một người đàn bà đang ăn món hào xào Tịnh chưa kịp lên tiếng, thì Hoàn hỏi tiếp.

- Hay là ăn món hào xào

Anh chàng có vẻ phản ứng khá nhanh nhẹn. Đáng sợ thật! Nhã Tịnh suy nghĩ và nhìn Hoàn. Không biết nên chọn món nào! Cô thực khách kế bên có vẻ hiểu biết, cười nói:

- Món này ăn cũng được lắm, lại khỏi phải dùng muỗng nữa mất công.

- Đúng là như vậy

Nhã Tịnh gật đầu chào xã giao người đàn bà. Bà đi có một mình? Bà cũng cô đơn như tôi

Người đàn bà có lẽ ở tuổi trung niên, thân hình mập mạp, dáng quý phái ít ra cũng trên bốn mươi

Chợt Nhã Tịnh nhớ đến một bộ phim có tựa đề “Người đàn bà có 41 đóa hoa”. Cuốn phim nói về những người đàn bà trên 40 tuổi vẫn cô đơn. Bỗng

nhiên, nàng sợ thời gian, không lẽ đến già nua ta vẫn trợ trợ sao Nhưng rồi có gì đâu gấp gáp, có thể có một ngày nào đó rồi ta sẽ gặp một người tình hơn ta 20 tuổi Như trường hợp của cha ta đây 40 gặp 20 là chuyện bình thường. Thời đại bây giờ mà, cái gì lại không thể xảy ra

Hoàn lên tiếng:

- Này cô Tang Tang. Cô chọn món nào mà lại ngồi thừ ra như vậy

Nhã Tịnh nói:

- Anh lúc nào cũng đoán hay Lúc ở trường, thầy giáo cũ thường đặt cho tôi cái tên là “Mộng Mơ” đấy

Hoàn ngạc nhiên:

- Ở trường? Tôi nghĩ là cô hết học rồi cơ mà?

Nhã Tịnh nói, và quên đi cái cảm giác xa lạ với anh chàng đối diện:

- Vâng, tôi đã tốt nghiệp. Tôi mới ra trường năm rồi Ngành gì anh biết không, truyền thông đại chúng. Cái ngành nghề của anh đấy Một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Hoàn gật gù:

- Vâng. Gặp cô quả thật may

Nhã Tịnh không cười nữa, ngồi tựa lưng vào ghế. Nhã Tịnh lại thấy giận mình, cho hấn biết để làm gì? hấn chưa mời ta làm nhân viên của hấn thì ta đã khai tuột lý lịch ra rồi

- Thế dùng món hào xào nhé?

Hoàn lại hỏi, Nhã Tịnh trở lại thực tế.

- Vâng, cho món hào xào với một ly cà phê

- Không dùng thêm món nào khác ừ

- Hôm nay, tôi không đói

- Mong rằng điều đó không phải lỗi ở tôi

Hoàn nói với nụ cười Anh gọi cho Nhã Tịnh và mình cùng một thứ món ăn.

Nhã Tịnh ngạc nhiên:

- Anh lúc nào cũng thích chọn theo thức ăn người khác ừ

- Không hấn thế, mà là tại tôi lười chọn món ăn thêm.

Nhã Tịnh cười châm biếm:

- Như vậy, thời gian của anh hấn quý báu lắm?

- Vâng.

Ngộ thật! Một người có đủ thời gian để đeo đuổi theo cô gái ngoài đường lại cho là quý trọng thời gian.

Nhã Tịnh khịt mũi, nhíu mày. gương mặt Hoàn sau làn khói có vẻ mông lung, mờ ảo. Hoàn không đơn giản như một kẻ chỉ “rong chơi tán gái”. Phải có một mục đích gì. Hay là, hẳn ta biết mình là con gái duy nhất của Lục Sĩ Đạt nên định giở trò bắt cóc? Phim ảnh lúc này hay đề cập đến những chuyện như vậy. Nếu thật vậy thì ông làm rồi, cha tôi lúc này chỉ mong ai đó bắt cóc tôi đi mất cho rồi, càng khuất ông càng thoải mái.

- Cô lại nghĩ gì nữa vậy?

Nhã Tịnh giật mình, đáp nhanh:

- Nghĩ về anh.

Hoàn dụi tắt thuốc. Món hào xào đã mang ra, anh chàng vừa ăn vừa hỏi:

- Hử? Nghĩ đến tôi làm sao?

- Nghĩ đến mục đích của anh.

Hoàn ngẩng lên ngắm nghía Nhã Tịnh.

- Cô ăn đi, ăn xong tôi sẽ nói rõ mục đích việc làm của tôi cho cô nghe.

Nhã Tịnh bắt đầu ăn. món ăn cũng khá, nàng quay sang bàn kế bên cười với người giới thiệu. Người đàn bà kia vẫn ngồi một mình. Thật cô đơn! Cô đơn là kẻ thù của nhân loại. Một kẻ thù lớn nhất. Nó làm xói mòn bao mơ ước về hạnh phúc của con người. Nhã Tịnh mong là khi mình trên bốn mươi, mình sẽ không phải ngồi một mình ở nhà hàng thế này.

Hoàn đột nhiên hỏi:

- Hình như... cô chưa bao giờ chịu tập trung tư tưởng suy nghĩ về một điều gì đó phải không?

Nhã Tịnh trừng mắt:

- Tại sao tôi phải tập trung tư tưởng? Để nghĩ đến anh à?

- Lại nổi giận nữa rồi?

- Anh đã nói khi tôi nổi giận trông ngộ lắm mà.

Hoàn đẩy đĩa ra xa, đốt một điếu thuốc. Thái độ chàng có vẻ rất nghiêm chỉnh.

- Tôi muốn cô tập trung tư tưởng lắng nghe, chỉ vài phút thôi. Vì tôi có câu chuyện muốn kể cô nghe.

Nhã Tịnh trợn mắt:

- Hừ. Anh đeo theo tôi suốt buổi chiều chỉ để kể tôi nghe một câu chuyện?

- Vâng!

Nhã Tịnh nghiêng đầu, thái độ Hoàn rất nghiêm túc. Nhã Tịnh chột hiểu, anh chàng này không phải con người thích bốn cọt. Phải có một lý do gì đó. Nhã Tịnh lấy tay lùa mấy cọng tóc lòa xòa trên trán, đẩy đĩa thức ăn sang bên, bời bần đã mang cà phê ra Nhã Tịnh hớp lấy một miếng rồi nheo mắt nhìn Hoàn.

- Kể đi, tôi nghe đây Mong là câu chuyện hấp dẫn không buồn ngủ chứ!

Hoàn cầm ly cà phê bằng hai tay Chàng không còn hút thuốc. Mắt không rời Nhã Tịnh và thoáng buồn.

- Đây là một câu chuyện nhỏ, nó chẳng có một ý nghĩa gì so với thời đại lớn này. Tôi sẽ cố hết sức, nói ngắn gọn chừng nào hay chừng ấy.

Rồi Hoàn bắt đầu kể, giọng chậm rãi

- Có một người đàn bà khá lớn tuổi, bà ấy có bốn thằng con trai và một đứa con gái. Khi đứa con gái út vừa tròn một tuổi, thì chồng bà ta qua đời. Bà đã có sống kiếp sống goá bụa, quần quật nuôi năm đứa con cho đến lúc trưởng thành. Khi đứa con cả được 22 tuổi, thì chiến tranh Trung Nhật bùng nổ. Cậu cả phải lên đường ra mặt trận. Một năm sau có tin tử nạn nơi chiến trường. Đứa thứ hai vào không quân. Trong một cuộc dội bom cũng bị rớt máy bay chết. Đứa thứ ba là một trong hàng triệu thanh niên đáp lời sông núi, gác bút lên đường. Thật ra thì lúc ra trận cậu ta chưa đến tuổi trưởng thành, nhưng nóng lòng báo thù cho hai anh nên đã xung phong ra đi. Kết quả cũng mất tích. Người thì nói cậu ta đã chết, nhưng có người lại bảo là cậu ta đã bị quân Nhật bắt làm tù binh. Tóm lại là từ đó cậu không còn về nhà nữa.

Nhã Tịnh bị câu chuyện lôi cuốn. Nàng chăm chú nghe và cảm thấy hơi lạnh. Có lẽ nhà hàng cho mở máy điều hòa không khí số lớn quá.

- Bà lão trong vòng có mấy năm, mất đi ba đứa con, bà suýt điên lên. Nhưng cô cũng biết. Những bà mẹ phương Đông trước mọi hoàn cảnh nghiệt ngã bao giờ cũng có tâm hồn cứng cỏi, sức chịu đựng lớn lao vô cùng. Bà đã gượng đứng lên. Và lại, bây giờ còn đứa con trai và đứa con gái út nữa cơ mà. Năm 1949, bà đã đưa hai đứa con này sang Đài Loan. Đứa con trai đã trưởng thành, làm nên sự nghiệp, cưới vợ đẻ con. Trước sau cậu ta cũng có ba đứa: hai trai và một gái. Bà lão thấy an ủi phần nào. Bây giờ bà cùng đã có cháu nối dõi tông đường. Con trai bà giỏi dang, làm nên sự nghiệp lớn, trở thành một tay cự phách trong làng thương mại. Bà lão tưởng là từ đây mình có thể yên tâm hưởng hạnh phúc tuổi già. Có ai ngờ đâu, trong chuyến sang Mỹ dự hội nghị kinh tế, chiếc phi cơ mang con bà và nàng dâu từ New York trở về, chỉ vì một con chim sẽ bay lọt vào động cơ phản lực, mà nổ tung. Theo tin cho biết thì tất cả hành khách trong chuyến phi cơ này, không ai sống sót. Bà lão coi như mất luôn đứa con trai cuối cùng.

Hoàn ngừng lại một chút, dụi thuốc, hớp một hớp cà phê, rồi nhìn Tịnh tiếp.

- Lúc bà lão mất đi đứa con trai cuối cùng, thì hai cháu của bà một đứa đã 17 và đứa kia 16, còn cô cháu út mới 10 tuổi thôi. Lại một lần nữa, bà cũng không bị quật ngã trước nỗi đau đớn này, phải nói phần lớn phải kể đến công lao của đứa con gái còn lại. Vì người con gái này ngay từ nhỏ đã nhìn thấy quá nhiều cảnh chết chóc, đã thấy mẹ khóc và đau khổ nhiều lần, nên tự nguyện thề với lòng là sẽ không bao giờ lập gia đình, để được cận kề chăm sóc phụng dưỡng người mẹ đau thương. Có con gái, bà lão lại gắng gượng đứng dậy. Gắng gượng dạy dỗ cháu con nên người. Còn gì an ủi hơn, bên những đứa cháu ngây thơ, non dại. Thế rồi, ngày tháng trôi qua, chúng đã lớn khôn. Bà lão ngày càng già đi. Bây giờ mọi tình yêu của bà như tập trung vào đứa cháu gái út. Nụ cười và tiếng nói như chim của cô cháu gái là niềm vui của bà. Cô cháu lớn lên trở thành thiếu nữ xinh đẹp. Cô hơi ngang bướng nhưng đa tình. Năm 19 tuổi cô ta bắt đầu biết yêu và yêu một cậu con thanh niên không ra gì. Mọi tình bị cả nhà phản đối, nổ thành một cuộc cãi vã lớn. Để ngăn chặn tình yêu, hai người anh của cô gái đã tìm mọi cách đưa cô sang Mỹ du học. Không ngờ... cuộc ngăn cách đã làm cô gái phát điên... Cô ta trốn vào phòng cắt mạch máu ở cổ tay tự tử... Khi hai ông anh hay được thì chậm mất rồi. Cô gái đã chết.

Hoàn ngừng lại nhìn Nhã Tịnh. Không khí im lặng giữa hai người.

Nhã Tịnh bung ly cà phê lên hộp một hộp. Cà phê đã nguội một mối cảm hoài chạy qua tim. Tại sao Hoàn lại kể câu chuyện này cho ta nghe. Nhưng rõ ràng đây là một câu chuyện có thật. Vì qua giọng kể của Hoàn, Nhã Tịnh có thể khẳng định như thế.

- Hai anh em từ Mỹ trở về, họ thề với nhau là sẽ giấu kín câu chuyện không cho nội biết. Dù gì thì nội của hai người đã trải qua bao nhiêu gian khổ rồi. Không thể chịu nổi một cú sốc lớn nữa. Họ bàn tính với người cô, và tất cả dựng lên một màn kịch. Tất cả đều nói lại với bà lão là cô gái vẫn bình yên. Thư từ Đài Loan gửi sang Mỹ rồi từ Mỹ gửi trả lại Đài Loan. Bà lão giờ đã quá già, mắt đã lòa, tai yếu. Nhưng lúc nào bà cũng mong mỏi, chờ đợi đứa cháu gái duy nhất của mình từ phương xa trở về... một sự mong mỏi mỗi mòn. Đầu năm nay, bác sĩ riêng của gia đình có gặp người cô và hai ông anh kia họ nói là... bà lão chỉ có thể sống cao lắm là một năm nữa. Tất cả nội tạng của bà rất yếu... Nhưng bản thân bà thì vẫn không hay biết. Ngày ngày vẫn ngồi đợi chờ những cánh thư của người cháu gái ở phương xa trở về. Bà mong chờ tin cháu, mong mỗi ngày về của cháu bà vẫn thường cầu trời “cho cháu tôi về đi, tôi không còn sống được bao lâu nữa... chỉ mong nắm được bàn tay nó, vuốt tóc nó là có thể yên tâm nhắm mắt.”

Mắt của Hoàn hướng phía về ly cà phê. Có một cái gì buồn bã trong ánh mắt đó. Hình như Hoàn nghẹn lời không nói thêm được. Nhã Tịnh ngắt người, câu chuyện làm chính Nhã Tịnh cũng thấy mềm lòng...

- Đây là một câu chuyện có thật ử

- Vâng.

Nhã Tịnh nói:

- Tôi không dám tin đây là sự thật, câu chuyện bi thảm quá, đầy những đau khổ mất mát.

- Hãy tin cậu ấy!

Người đàn bà ngồi ở bàn kế bên đột nhiên lên tiếng. Giọng nói của bà cũng có vẻ muốn khóc. Nhã Tịnh giật mình quay lại và phát hiện ra bà đã sang bàn mình ngồi tự bao giờ... Bà ngồi đấy nhìn Nhã Tịnh với đôi mắt đầy cảm xúc. Bây giờ ngồi gần hơn, Nhã Tịnh mới thấy bà ta không hẳn 40 tuổi mà như hơn 50 rồi, nhưng da dẻ vẫn trắng mịn, mắt vẫn đen. Màu mắt hình như quen thuộc. Đúng rồi... ánh mắt của Hoàn!

- Bà... bà là ai

Nhã Tịnh bối rối hỏi

Người đàn bà nắm lấy tay nàng:

- Tôi là người cô của cô gái tự tử chết.

Nhã Tịnh tròn mắt nhìn Hoàn, nàng thấy kinh ngạc cực độ:

- Thế... thế mấy người... muốn gì? Không lẽ... không lẽ anh là... một trong những người cháu trai kia

Hoàn nhướng mắt nhìn lên. Đôi mắt thật thành khẩn.

- Vâng, tôi là người cháu nhỏ. Còn đây là cô tôi, Tang Vũ Lan, chúng tôi đều gọi cô là cô Lan. Chỉ có nội mới gọi cô tôi là Vũ Lan thôi. Chúng tôi đều yêu thương cô ấy. Cô Lan là người đàn bà vĩ đại nhất trên đời này. Một con người lúc nào cũng khiêm tốn vì mọi người.

- Nhi Hoàn! Con đừng thổi phồng cô như vậy, con làm cô khó chịu.

Nhã Tịnh nhìn hai người bối rối.

- Nhưng tại sao, lại đem câu chuyện này kể lại cho tôi nghe làm gì? Cái cô cháu gái của bà chết trên đất Mỹ đó tên gì?

Người đàn bà nói với giọng đau khổ:

- Tang Vĩ Nhự. Nhưng ở nhà chúng tôi chỉ gọi nó bằng cái tên Tang Tang thôi.

Nhã Tịnh giật mình. Thì ra... nàng quay sang nhìn Hoàn:

- Đó là lý do tại sao anh theo tôi từ hôm qua đến nay. Tôi giống Tang Tang lắm ử?

- Không phải hoàn toàn giống chỉ phần nào thôi.

Người đàn bà nhìn Nhã Tịnh nhận xét:

- Cái giống nhất của cô là đôi mắt. Ngoài ra còn một số cử chỉ của cô, như đưa tay vuốt tóc, quay lưng, nhướn mày, quẩy túi sách... Nhất là hay buột miệng nói ngay không suy nghĩ, hoặc hay mơ mộng... Hôm qua lúc nghe Hoàn nó kể lại chuyện gặp cô, tôi vẫn không tin. Mãi bây giờ tôi mới thấy, một sự trùng hợp lạ lùng... Có điều, cô hơi cao và mập hơn Tang Tang một chút...

Nhã Tịnh buột miệng:

- Có nghĩa là không đẹp bằng Tang Tang của quý vị?

Cô Lan nhìn Nhã Tịnh với cái nhìn đầy tình cảm:

- Không, cô đẹp lắm. Nhưng dù sao thì Tang Tang đôi với chúng tôi vẫn là một vật báu có một không hai, chắc cô cũng hiểu điều đó. Vì với chính gia đình cô, cô cũng là con cưng cơ mà?

Chưa hẳn như vậy Nhã Tịnh nghĩ, trong đầu ngang lại thoáng hiện cảnh âu yếm giữa cha và Man Nhựt

Nhã Tịnh ngồi thẳng lưng nói:

- Được rồi Thấy quý vị tìm gặp được một người giống Tang Tang của quý vị, thì điều đó có nghĩa gì chứ?

Hoàn lên tiếng:

- Có chứ. Nội tôi bây giờ gần như mù và điếc, người đã hơi lẩn. Tang Tang xa nhà hơn ba năm. Trong ba năm đó có bao nhiêu thứ đổi thay, vì vậy, nội tôi sẽ không thể phát hiện ra là...

Nhã Tịnh như ngồi phải đinh, đứng bật dậy

- Mấy người có điên không mà muốn tôi thủ vai Tang Tang cơ chứ?

Hoàn thành thật:

- Rõ ràng là chúng tôi muốn như vậy

Nhã Tịnh kinh ngạc nhìn hai người Người đàn bà tên Lan đang nhìn Nhã Tịnh với ánh mắt cầu khẩn. Hoàn thì chỉ ngồi yên chờ đợi Nội buồn vẫn còn vương trên đôi mắt chàng. Nhã Tịnh bối rối:

- Tại sao mấy người lại muốn tôi làm chuyện đó? Mấy người có chắc là tôi nhận không?

Hoàn nhìn thẳng vào mắt Nhã Tịnh và nói:

- Chúng tôi trả tiền rất cao Nếu cô còn có chút tình cảm giữa người với người, thì chắc cô không nỡ từ chối Cô hãy giúp chúng tôi an ủi một người đã gần đứt xa trời một người mà cả cuộc đời đã đánh mất quá nhiều thứ thân yêu Còn một điều nữa... Người ấy chỉ sống tới đa... mấy tháng nữa thôi

Nhã Tịnh bút rút:

- Chuyện này thật khó quá. Tôi hoàn toàn không hiểu một tí gì về Tang Tang, tôi cũng không hiểu được nội anh ra sao Tóm lại... Tôi hoàn toàn không hiểu gì về gia đình anh.

Nhã Tịnh đứng lên, đặt tay lên túi sách:

- Quý vị đều điên cả... Quý vị xem phim nhiều quá, xem tiểu thuyết nhiều quá... Nên nghĩ ra lắm trò. Xin lỗi, tôi không thể nhận được việc này

Nhã Tịnh quay người lại, định bước đi, nhưng giọng của Hoàn từ sau vọng tới

- Cô xem như cô thủ một vai kịch đi, còn hơn là cô phải ở nhà đối diện với “bà má nhỏ” còn căng thẳng hơn.

Nhã Tịnh giật mình quay lại, nàng cảm thấy lạnh xương sống. Nhã Tịnh giận dữ hỏi:

- Vậy là tối hôm qua anh đã theo dõi tôi đến tận nhà... Anh theo dõi tôi... Vậy là hèn.

Hoàn kéo túi sách của Nhã Tịnh, năn nỉ:

- Xin lỗi Tôi có cái tính biết cái gì cũng phải biết tới nơi tới chốn. Gia đình tôi xưa đến giờ chưa hề lụy ai, Nhã Tịnh, tôi van cô!

Nhã Tịnh quay mặt lại Trong đôi mắt đen nháy kia, có một cái gì van xin, đau khổ. Và ngay trong giọng nói của chàng, đã khiến người nghe thật khó khước từ. Và nàng lặng lẽ gạt đầu mà hai giọt lệ uơn ướn lăn dài trên má.